

Turóczy Ildikó

Az üres házak története, avagy a „te itt vendég vagy” közlésének szép-tapintatos módja

Nemrég olvastam egy székelyföldi üres házról, amiről eszembe jutott egy másik történet, amit legidősebb kollégám, Mohammad Nour mesélt Szudánban.

Azt hiszem, soha nem fogom elfelejteni azt a tapintatot, türelmet, jószándékú segítséget, amit akkor és abban a kórházban a helyi muszlim csapattól kaptam. Az üres házak története egy a sok közül, mi tartósan bennem maradt.

Helyszín: Észak-Szudán, Gedaref állam, Tabarak Allah kala azar kezelésére szakosodott kórháza.

Akkoriban nagyon sokat és keményen dolgoztunk, leginkább azon, hogy megakadályozzuk a leishmaniasis¹ terjedését. Az egyik legfontosabb fertőzésforrást épp a kórházunkba messziről érkező betegek jelentették, a környéken homoki légy is akadt bőven, tehát minden feltétel adott volt a fertőzés terjedéséhez.

Leginkább gyerekeket hoztak, de felnőtt is érkezett szép számmal. Betegeink többnyire napokig gyalogoltak, néha egész családjuk kísérte őket. Gedaref államban ez volt az egyetlen hely, ahol költségmentes kezelésre, megfelelő, hiteles gyógyszerre és szakszerű ellátásra számíthattak.

Hogy megakadályozzuk a fertőzés terjedését, az „egy gyerek mellé egy hozzátartozó” (többnyire anya vagy nagyobb testvér) szabályát vezettük be. “A kala azar, ha nem kezelik, halálos, fertőző betegség, ezért nem maradhat a kórházban más, mint a beteg! A gyerekek mellett maradhat az anya, no meg anyatejjel táplált csecsemője, és mindezt azért, hogy ne fertőződjék a család többi tagja, mantráztuk naponta. Betegeink értették, elfogadták, és mindez jól működött mindaddig, míg egy kisfiút hozott az apja, apát és fiát pedig kísérte a

---

¹ A leishmaniasis egy parazita okozta trópusi betegség, amit a homoki légy terjeszt. Súlyos formája a több szervet érintő kala azar, ami kezelés nélkül halálhoz vezet. A kezelés költséges, néha súlyos mellékhatásokkal jár, ezért fokozott felügyeletet kíván.

nagymama. Az eset rendhagyó volt, ilyenekkel nem találkoztunk. A gyerek az apába kapaszkodott, a nagymama pedig nem mozdult mellőlük.

A példa nyilván precedensteremtő volt, egyre több családtag maradt a többi beteg mellett is. Úgy az ötödik napon, mikor a gyerek már túl volt az életveszélyen, közöltem velük: vagy csak az apa marad, vagy el kell hagyniuk a kórházat.

Döntött a család is: elhagyták a kórházat.

Amellett, hogy komoly és fokozódó lelkiismeret furdalásom volt, tanácstalannak is éreztem magam, a kollégák pedig kerültek a témát. Esténként csendben ültem a közös étkezőben, gondolataim messze csapongtak.

- Az itteni ember szereti a vendéget - szólított meg csapatunk legidősebb, legtapasztaltabb tagja, Mohammad Noor. Ő volt a kolléga, aki sokat mesélt nekem a helyi szokásokról, életformákról.

- Sokan indulnak hosszú zarándoklatokra, vagy elvesztik földjeiket és máshol keresnek boldogulást, sokan családotól vándorolnak, néha-néha megállnak pihenni, erőt gyűjteni vagy alkalmi munkát keresni. Ha szétnézel a faluban, sok üres házat találsz. Ezeket a házakat azért építik, hogy bárki, aki erre jár, megpihenhessen, ideig-óráig, meddig csak szükségét érzi, vagy akár éljen vagy lakjék benne, ha úgy adódik, ha nem tud tovább menni az esőzések vagy éppen a szárazság miatt, vagy ha alkalmi munka adódik, aminek béréből a család majd tovább tud vándorolni. Néhány napig a helybeliek étellel, itallal, vízzel és köleskásával is kedveskednek nekik.

Mohammad Noor elhallgatott, úgy tűnt, hogy a tévé hírei lekötik figyelmét...

Nekem viszont gyanússá vált a dolog:

- Mohammad Noor, ezzel azt akarod mondani, hogy AZ a család is egy ilyen házban maradt?
- Hát hol máshol? - nézett rám mosolyogva. Naponta bejárnak kezelésre, jobb, ha tudod... és minden rendben van!

Fókuszban: Zsidó kultúra

mindennapi rítusok | identitás | kisebbségi vallásgyakorlás | zsidóságok |
Izrael

